

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urtos/3/2024
Identifikačné číslo spisu:	8024200020
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8024200020.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci odsúdeného X. O., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 140 ods. 2, ods. 3 písm. i), písm. j) Trestného zákonníka Českej republiky v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky, v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienecné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, na neverejnom zasadnutí konanom 22. mája 2024 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 3. apríla 2024, sp. zn. 1Ntc/1/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného X. O. zamietla.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) uznesením z 3. apríla 2024, sp. zn. 1Ntc/1/2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku a § 67 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov zamietol žiadosť odsúdeného X. O. (ďalej tiež „odsúdený“ alebo „sťažovateľ“) o podmienecné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému uložený rozsudkom Mestského súdu v Prahe zo 16. novembra 2011, sp. zn. 10T/12/2011 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Prahe z 29. februára 2012, sp. zn. 8To/15/2012 a ktorý bol na území Slovenskej republiky uznaný rozsudkom krajského súdu z 15. júna 2016, sp. zn. 2Ntc/4/2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. júla 2016.

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd k formálnej podmienke podmienecného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uviedol, že odsúdený v septembri 2023 vykonal tri štvrtiny trestu, teda formálna podmienka podľa § 67 ods. 1 Trestného zákona bola splnená.

3. Vo vzťahu k materiálnej podmienke súd prvého stupňa poukázal na obsah správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok z 12. februára 2024, z ktorej okrem iného vyplynulo, že odsúdený bol v rámci výkonu trestu odňatia slobody v Českej republike pôvodne zaradený do druhej prístupnej

skupiny vnútornej diferenciácie, z ktorej bol z dôvodu dlhodobého plnenia programu zaobchádzania v apríli 2014 preradený do prvej dostupnej skupiny vnútornej diferenciácie, kde sa však opakovane dopustil disciplinárneho priestupku, v dôsledku čoho bol v septembri 2014 preradený späť do druhej dostupnej skupiny vnútornej diferenciácie a obdobná situácia sa zopakovala aj počas výkonu trestu v Slovenskej republike, keď bol odsúdený 2. októbra 2019 preradený na ďalší výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, avšak následne sa k plneniu svojich povinností a k rešpektovaniu zákazov začal chovať ľahostajne a dopustil sa šiestich porušení disciplíny, čo spochybňuje účinky pôsobenia programu zaobchádzania na osobu odsúdeného v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, pričom k zmene správania odsúdeného došlo až v januári 2021, keď sa jeho postoj k plneniu povinností mal zlepšiť.

4. Podľa názoru krajského súdu odsúdený svoje správanie zlepšil vzhľadom na tú skutočnosť, že opakovane žiadal o preradenie na ďalší výkon trestu z ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia a tiež vzhľadom na skutočnosť, že požiadal, respektíve chcel požiadať o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Uvedené tak, podľa názoru krajského súdu, preukazuje účelové správanie odsúdeného s cieľom dosiahnuť pozitívne rozhodnutie o jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

5. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že zo správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok z 12. februára 2024 vyplýva, že riziko recidívy odsúdeného v páchaní trestnej činnosti je stredné a jeho resocializačná prognóza je menej priaznivá. Krajský súd uzavrel, že nezistil splnenie materiálnych podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a preto žiadosť odsúdeného zamietol.

6. Odsúdený po vyhlásení napadnutého uznesenia zahlásil sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil a uviedol, že vo výkone trestu odňatia slobody je po prvýkrát. K disciplinárnym potrestaniam doplnil, že je pravdou, že pri kontrole odsúdených viackrát zaspal, avšak stalo sa to z dôvodu, že nemal budík a ani hodinky, k alkoholu uviedol, že išlo o kvas, avšak dychová skúška preukázala, že nebol pod vplyvom alkoholu, a pokiaľ ide o USB nosič, tento bol nájdený na cele a nie v jeho skrinke. Odsúdený ďalej uviedol, že spáchanie disciplinárnych previnení zobral na seba z dôvodu, aby iní odsúdení mohli byť preradení do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia a následne podmienené prepustení, pričom v tom čase mal ešte vysoký trest. Následne sa mu mali títo spoluodsúdení chcieť odvdáčiť a poslali mu cigarety, čo si všimol veliteľ, a preto bol potrestaný. Sťažovateľ zdôraznil, že počas výkonu trestu sa nesprával vulgárne a snažil sa plniť všetky pokyny, jeho rodina pri ňom stojí, má kde bývať a má aj zabezpečenú prácu a je ochotný prijať všetky podmienky a obmedzenia a aj monitorovanie jeho osoby technickými prostriedkami. Odsúdený preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho sťažnosti vyhovel a podmienené ho z výkonu trestu odňatia slobody prepustil.

7. Prokurátor sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať sťažnosť a k sťažnosti odsúdeného sa do predloženia spisu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nevyjadril.

8. Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanej sťažnosti 6. mája 2024.

9. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku Pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

10. Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku Nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

11. Najvyšší súd na základe riadne a včas podanej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba podľa § 192

ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal odsúdený sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

12. Z pripojeného spisu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Ntc/4/2016 vyplýva, že krajský súd rozsudkom z 15. júna 2016, sp. zn. 2Ntc/4/2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. júla 2016, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Mestského súdu v Prahe zo 16. novembra 2011, sp. zn. 10T/12/2011 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Prahe z 29. februára 2012, sp. zn. 8To/15/2012, ktorým bol odsúdený uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 140 ods. 2, ods. 3 písm. i), písm. j) Trestného zákonníka Českej republiky v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky na skutkovom základe uvedenom v predmetnom rozsudku, za čo mu bol podľa § 140 ods. 3 Trestného zákonníka Českej republiky uložený trest odňatia slobody vo výmere 17 (sedemnást) rokov nepodmienečne so zaradením pre jeho výkon podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

13. Z uznesenia súdu prvého stupňa z 22. septembra 2016, sp. zn. 2Ntc/4/2016 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Prešove z 29. septembra 2016, sp. zn. 2Ntc/4/2016 vyplynulo, že odsúdenému bola do uznaného a vykonávaného trestu odňatia slobody započítaná väzba vykonávaná v Českej republike od 21. februára 2011 do 29. februára 2012 a trest vykonaný v Českej republike od 29. februára 2012 do 7. septembra 2016, vrátane doby prevozu odsúdeného z územia Českej republiky na územie Slovenskej republiky do dňa jeho prevzatia slovenskými orgánmi.

14. Z uznesenia Okresného súdu Ružomberok z 2. októbra 2019, sp. zn. 1Nt/42/2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. októbra 2019, a ktoré je žurnalizované v spise Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Ntc/4/2016 vyplynulo, že odsúdený bol 2. októbra 2019 preradený na ďalší výkon trestu odňatia slobody z ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

15. Zo skráteného výpisu odsúdeného vyplynulo, že aktuálne vykonáva na území Slovenskej republiky trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, od 7. septembra 2016 s tým, že predpokladaný koniec trestu je 21. februára 2028.

16. Podľa návetia § 66 ods. 1 Trestného zákona Súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

17. Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

18. Podľa § 67 ods. 1 Trestného zákona Osoba odsúdená za obzvlášť závažný zločin alebo osoba odsúdená na trest odňatia slobody podľa § 47 ods. 2 okrem osoby odsúdennej na doživotie môže byť podmiennečne prepustená až po výkone troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody.

19. Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku O podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka a ak ide o odsúdeného na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, po uplynutí troch rokov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

20. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. Súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmienenečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

21. Vo vzťahu k formálnym podmienkam podmienenečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody ohľadom uznaného trestu je nutné uviesť, že z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienenečnom prepustení (§ 66, § 67 Trestného zákona) je rozhodujúca právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia (a týmto rozhodnutím kvalifikačne použitého zákona iného štátu), ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a v § 11 Trestného zákona (forma zavinenia a trestná sadzba trestu odňatia slobody). [Rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 13/2016].

22. Používajúc vyššie uvedené kritériá je potrebné trestný čin, zo spáchania ktorého bol odsúdený uznaný vinným, posúdiť ako obzvlášť závažný zločin. Konanie odsúdeného bolo totiž uznaným rozhodnutím právne posúdené ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 140 ods. 2, ods. 3 písm. i), písm. j) Trestného zákonníka Českej republiky v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky, teda ako úmyselný trestný čin, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 15 do 20 rokov alebo výnimočný trest (pozn. výnimočný trest v Českej republike je trest odňatia slobody nad 20 rokov až do 30 rokov a trest odňatia slobody na doživotie). Uvedené potom znamená, že z hľadiska splnenia formálnej podmienky na podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdený musí vykonať tri štvrtiny z uloženého trestu odňatia slobody.

23. Pokiaľ ide o splnenie formálnej podmienky podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody najvyšší súd uvádza, že odsúdený túto podmienku splnil, hoci nie v mesiaci september 2023, ako to nesprávne konštatoval krajský súd, ale 21. novembra 2023. Vychádzajúc z výmery uloženého trestu odňatia slobody 17 (sedemnášť) rokov, tri štvrtiny predstavuje trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov a 9 (deväť) mesiacov. Keďže odsúdený uložený trest odňatia slobody zohľadňujúc zápočet väzby vykonáva od 21. februára 2011, potom tri štvrtiny z uloženého trestu odňatia slobody vykonal 21. novembra 2023, čo napokon vyplýva aj z jeho skráteného výpisu.

24. Čo sa však týka splnenia materiálnych podmienok podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, tieto odsúdený v aktuálnej fáze výkonu uloženého trestu ani podľa názoru najvyššieho súdu nespĺňa. Materiálnymi podmienkami pre podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je potrebné rozumieť preukázanie polepšenia odsúdeného vo výkone trestu plnením jeho povinností a jeho správaním a zároveň očakávanie riadneho vedenia života odsúdeným v budúcnosti.

25. Polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody však samé osebe automaticky neznamená, že sa odsúdený polepšil, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie väznice, nie náznak skutočných zmien osobnosti odsúdeného (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom R 37/1973).

26. Materiálnu podmienku možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného, vrátane jeho skorších odsúdení (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom R 5/2017).

27. K splneniu materiálnych podmienok pre podmienenečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, teda dôjde až vtedy, keď vykonané dokazovanie predstavuje spoľahlivý podklad pre záver, že odsúdený sa vo výkone trestu odňatia slobody dobre správa, pretože si uvedomuje nesprávnosť svojho doterajšieho konania spočívajúceho v páchaní trestnej činnosti, je odhodlaný viacej takto nekonať, došlo uňho k zmene škodlivých návykov a nevhodných charakterových vlastností, ktoré viedli k páchaniu trestnej činnosti.

28. Na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdený nemá automaticky nárok po výkone zákonom stanovenej časti trestu. Dobrodienie zákona v podobe možnosti podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody je viazané na pomerne prísne vyššie uvedené formálne a materiálne podmienky a len v prípade spoľahlivého zistenia, preukázania ich splnenia môže (nemusí) byť odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, inak celý trest vykoná. Je preto vecou odsúdeného, aby si svojím správaním a plnením si svojich povinností vo výkone trestu odňatia slobody, teda svojím aktívnym prístupom vytvoril podmienky pre svoje podmiennečné prepustenie.

29. Vo vzťahu k polepšeniu odsúdeného najvyšší súd poukazuje na správu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok z 12. februára 2024, z ktorej vyplýva, že osobná sloboda odsúdeného bola obmedzená 21. februára 2011 väzbou, ktorá trvala do 29. februára 2012, pričom odsúdený vykonával trest odňatia slobody najskôr v Českej republike a od 7. septembra 2016 v Slovenskej republike v ústave s maximálnym stupňom stráženia. Z predmetnej správy ďalej vyplýva, že v rámci výkonu trestu odňatia slobody v Českej republike bol odsúdený pôvodne zaradený do II. „prostupné skupiny vnútrní diferenciácie“, z ktorej bol z dôvodu dlhodobého plnenia programu zaobchádzania odbornou komisiou v apríli 2014 preradený do I. „prostupné skupiny vnútrní diferenciácie“, v ktorej sa však opakovane dopustil disciplinárneho priestupku, v dôsledku čoho bol odbornou komisiou v septembri 2014 preradený späť do II. „prostupné skupiny vnútrní diferenciácie“.

30. Obdobná situácia sa zopakovala aj počas výkonu trestu odňatia slobody v Slovenskej republike, keď bol odsúdený 2. októbra 2019 preradený na ďalší výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, a to predovšetkým na podklade toho, že stanovený program zaobchádzania v maximálnom stupni stráženia plnil, avšak ako to vyplynulo z hodnotenia odsúdeného, sťažovateľ sa následne k plneniu svojich povinností a rešpektovaniu zákazov začal stavať ľahostajne a dopustil sa šiestich porušení disciplíny, čo podľa názoru najvyššieho súdu spochybňuje účinky pôsobenia programu zaobchádzania na odsúdeného v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. K zmene správania odsúdeného došlo až v januári 2021, kedy sa mal jeho postoj k plneniu jeho povinností zlepšiť.

31. Krajský súd v napadnutom uznesení správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody od januára 2021 vyhodnotil ako účelové, a to z dôvodu, že odsúdený mal záujem o preradenie na ďalší výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a následne o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na svoje uznesenie z 19. decembra 2023, sp. zn. 4Urtost/9/2023, ktorým zamietol sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 2. novembra 2023, sp. zn. 1Ntc/5/2023 o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody (pozn. odsúdený žiadal o preradenie do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia). V predmetnom uznesení najvyšší súd poukázal na to, že odsúdený v sťažnosti proti označenému uzneseniu krajského súdu potvrdil, že o preradenie na ďalší výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia žiadal preto, aby mohol následne požiadať o podmiennečné prepustenie.

32. Zohľadňujúc časové súvislosti, a to skutočnosť, že odsúdený uložený trest odňatia slobody vykonával na území Slovenskej republiky v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia od 7. septembra 2016 až do 2. októbra 2019, pričom aj po preradení do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia sa dopustil viacerých disciplinárnych previnení a jeho správanie sa malo zlepšiť až v januári 2021 najvyšší súd uvádza, že v aktuálnej fáze výkonu trestu odňatia slobody nie je možné dospieť k záveru, že by odsúdený plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie. K takémuto záveru najvyšší súd dospel na podklade doterajšieho kolísavého správania sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody, ktorý (záver) podporuje aj odôvodnenie sťažnosti odsúdeného proti napadnutému uzneseniu vysvetľujúce pozadie jeho disciplinárnych previnení, ktorých sa mali dopustiť iní odsúdení, pričom on mal predmetné previnenia len „zobrať na seba“. Uvedené vysvetlenie odsúdeného však skôr nasvedčuje tomu, že odsúdený nebol schopný, či prinajmenšom ochotný rešpektovať svoje povinnosti pri výkone trestu odňatia slobody, keď pri šetrení

predmetných previnení ústav zavádzal a kryl (ak je pravdou, čo uvádza v dôvodoch svojej sťažnosti) iných odsúdených, čím de facto znemožnil potrestanie skutočných vinníkov (ktoré má výchovný význam a umožňuje odsúdeným sa polepšiť a v budúcnosti viesť riadny život). Pokiaľ by uvedené vysvetlenie odsúdeného nemalo byť pravdivé, znamenalo by to, že odsúdený vedome zavádza najvyšší súd a spätne sa snaží preniesť svoju vinu na iných a znamenalo by to, že tvrdeniam odsúdeného nie je možné veriť, a to ani v tom smere, že sa polepšil, prípadne, že v prípade podmieneného prepustenia na slobodu by viedol riadny život. Za týchto okolností potom najvyšší súd dospel k záveru, že odsúdený môže svoje skutočné polepšenie preukázať len ďalším riadnym výkonom uloženého trestu odňatia slobody. Nateraz však svojím správaním a plnením svojich povinností v ústave na výkon trestu skutočnosť, že sa polepšil, presvedčivo nepreukázal.

33. Vo vzťahu k splneniu druhej materiálnej podmienky na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody najvyšší súd uvádza, že pokiaľ odsúdený nepreukázal polepšenie, keďže ani v podmienkach uzavretého kontrolovaného priestoru ústavu na výkon trestu nie je schopný dodržiavať požadované pravidlá správania sa, nie je možné reálne očakávať, že v budúcnosti v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody mimo kontrolovaného priestoru ústavu povedie riadny život.

34. Najvyšší súd uvádza (ako to už bolo vyššie naznačené), že zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmienne prepustený po uplynutí ustanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Výkon uloženého trestu má na odsúdeného vplývať tak, aby došlo k jeho polepšeniu bez ohľadu na to, či bude alebo nebude podmienne prepustený. Podstatou úvah súdu pri rozhodovaní o návrhu na podmienené prepustenie odsúdeného je v konečnom dôsledku ustálenie dôvodnosti predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy. Pokiaľ však odsúdený v čase rozhodovania o jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nepreukázal skutočné polepšenie (teda splnenie prvej materiálnej podmienky), potom nie je možné dospieť k záveru o splnení druhej materiálnej podmienky.

35. Najvyšší súd preto uzatvára, že v aktuálnej fáze výkonu trestu odňatia slobody nie je preukázané splnenie materiálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdeného, preto jeho sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

36. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.